

Найдивовижніший злочин року

КУПИТИ

«Найдивовижніший злочин року» — легка романтична історія з детективним сюжетом.

Меґгі та Ітан, здається, не надто люблять одне одного, але вони обоє отримують загадкове запрошення на різдвяну вечірку. Отож напередодні Різдва Меґгі з Ітаном опиняються в англійсь-кому маєтку на відлюдді, куди разом з іншими письменниками їх запросила Еленор Ешлі, всесвітньовідома авторка детективних романів. Але раптом Еленор зникає, а Ітан може бути чи не єдиною людиною, кому Меґгі може довіряти. Та, можливо, йдеться не лише про довіру, а про щось більше?

Пролог

Витяг із протоколу допиту свідків
Маргарет Чейз та Ітана Ваятта

25 грудня

М. Чейз: Звісно, на моїх руках його кров.

І. Ваятт: Це лише одна нещасна подряпина.

М. Чейз: Ну та певна річ, я не збиралася його вбивати.

І. Ваятт: Меггі — радше коханка, ніж...

М. Чейз: Якби я збиралася його вбити, він би вже не дихав.

І. Ваятт: Вона чудова людина. [І. Ваятт узявся за серце.]
У неї добре серце.

М. Чейз: Ні, мене не ображає, що ви звинувачуєте мене
в убивстві. Мене ображає,
що ви припускаєте,
ніби мені б це не вдалося.

І. Ваятт: Ха! Ви зачепили її професійний гонор.
Чекайте. Це жарт. Запишіть, будь ласка,
що Я...

М. Чейз: Треба було допитувати нас окремо.

Краще не дозволяти нам говорити разом.
Ні, ми не разом! Що ви! Ми — це не ми.
Він — це він, а я — це я, і ми не...

І. Ваятт: Ми колеги,

М. Чейз: Закляті вороги. Якщо точніше.

І. Ваятт: Меггі, ринок величезний,
ми працюємо з різними аудит...
Мою книжку екранізують,
я вже казав?

М. Чейз: Вибачте, ми що, справді досі
сидимо тут усі й нічого не робимо?
Я досі в цьому безглуздому светрі,
відповідаю на безглузді запитання,
поки вона...

Інспекторка Пател: Чому б вам не розказати
все з самого початку?

І. Ваятт: Я... гм... я не розумію запитання.

Інспекторка Пател: Коли все почалося?

І. Ваятт: Ой. Усе почалося...

М. Чейз: У ліфті.

Розділ 1

За тиждень до того

Тільки коли відчинилися двері ліфта, Меггі збагнула, що просто зараз побачить три найнеулюбленіші у світі речі: Різдво, вечірку, Ітана-йолопа-Вар'ятта.

Якусь мить вона стояла нерухомо. Какофонія колядок і базікання долинали сюди низьким гулом, доки вона задивилася на самовдоволений вираз його самовдоволеного обличчя, на його фірмову шкірянку й на разок миготливих вогників на шиї, вив'язаних на манір шарфа. На голові — шапочка Санти, а в руках, ясна річ, примірник «Ніч який місячний» (віднині бестселер №1 «Нью-Йорк Таймс»). Те, що це картонна ростова фігура, а не сам пан добродій, мало би полегшити удар, однак Меггі довелося зібрати всю волю в кулак, аби не зацідити йому в картонні зуби.

Треба було принаймні натиснути кнопку, двері зачинилися б швидше, і, може, їй не довелося би почути: «Божечку, ти приїхала!». Саме тоді Меггі второпала, що припустилася жахливої помилки.

Треба було, поки змога, тихцем дременути ліфтом униз. Через вестибюль. А далі — на холодні й велелюдні вулиці Середнього Мангеттену за сім днів до Різдва. Треба було, і вона би це втнула, якби картонний Ітан не відвернув її увагу. Однак було вже запізно, і тепер дві крихітні й підступно чіпкі долоні тягнули її від ліфта у просторий вестибюль видавництва «Кілгавен Книги».

— Ми з Шеллі заклалися на п'ять доларів, чи ти прийдеш. А ось і ти! — Деборі довелося підвищувати голос, аби її було чути серед усіх цих балачок і нестримного сміху, бо оу-є. Вечірка в розпалі. Різдвяна вечірка. І Меггі ввірвалася в сам розпал. Миготить ялинка, грає музика, кімната вирує, аж голова йде обертом. Зовсім трішки.

— Меггі, — голос Дебори почувся ближче. І м'якше.

— Це диво, що на Різдво не скоюють більше вбивств.

— О, почалося, — пробурмотіла Дебора, проте Меггі ніяк не могла відвести погляду від картонного Ітана.

— Та ти тільки подумай. У задушливих кімнатах із купою алкоголю тісняться люди, що ненавидять одне од-ного. Навколо лежать ножиці та знаряддя для удушення.

— Знаряддя для удушення?

— Ну так... Вогники. Дощик. Готова закластися, можна завдати серйозної тілесної шкоди гірляндою, — попри все, Меггі відчула, як ці ідеї її збадьорили. — Навіть омела отруйна.

— Для собак, — відказала Дебора.

— За достатньої кількості омели кожен може стати собакою, — підкреслила Меггі й повільно розвернулася обличчям до жінки позаду неї.

Дебора Кляйн мала метр п'ятдесят потужної сили. Сиве волосся. Костюм від «Шанель». Очі, що набачилися життя за своє сорокадев'ятирічне сходження від дівчини з приймальні до найзагрозливішої жінки у видавничій справі.

— Я кажу це все, бо вб'ю тебе.

— Кого? Мене? — Дебора піднесла крихітну долоню до грудей.

— Так, тебе! «Це просто вечеря, Меггі. Тобі треба виходити з дому, Меггі. Треба обговорити просування, Меггі».

— Мій голос так не звучить. Це раз.

— Твій голос саме так і звучить.

— І два...

— Деборо, це вечірка. Просто перед нами стовбичить ялинка з журнальних обкладинок. Пів маркетингового відділу співає караоке, і... — її голос урвався, поки вона це усвідомлювала, — Ланс Ван Зент буквально прийшов у футболці у формі смокінга.

Дебора від її слів тільки відмахнулася:

— Ланс Ван Зент написав напівпристойну книжку дев'ять років тому. Нікого не хвилює Ланс Ван Зент.

— А як щодо нього? — Меггі показала на картонного Ітана, і Дебора зобразила провину на обличчі — таки мала совість.

— Мені сказали, він не відповідає реальному розміру.

Меггі раптом стрельнула ідея:

— О! Можна, я його заберу, коли все скінчиться? Я давно хотіла навчитися метати ножі.

Дебора розтуляла рота помалу, наче не могла виріши-ти, що сказати, коли повз них пройшла жінка й мелодійно вигукнула:

— Щасливого Різдва, Меггі!

Це новенька. Меггі здавалося, її звати Джен. Найімовірніше, Джен. Статистично, кожен третю жінку у видавничій сфері звали Джен, проте думки Меггі зараз плуталися, адже в приміщенні було надто шумно після цілого року тиші. Тут було забагато людей. І в Меггі, яка насамперед ніколи не любила натовпів і вечірок, затрусилася рука.

— Тобі треба щось з'їсти, — Дебора взяла Меггі за лікоть, і та відчула її руку крізь дуте пальто а-ля Джоан Вайлдер, у якому легко впріти у велелюдному приміщенні. Меггі завжди думала, що те пальто ідеальне, аби в ньому зникнути, проте Дебора й досі була поруч і шепотіла їй на вухо: — Вибач мені. Просто вже минув рік, і я подумала... Побудь тут п'ять хвилин. Заради мене. Пробач, що обманом змусила тебе прийти, але нам справді є що обговорити.

Меггі завагалася. Вона вже витратила п'ятдесят баксів на проїзд в електричці й на таксі, тож, може, все не так погано. Зрештою, вона не мусить іти на вечірку. Їй достатньо пройти крізь неї, а це вона зможе. Вона ходить щодня цілорічно — уже майже тридцять років. Значить, зможе пройти до кутового кабінету Дебори.

Однак потім прозвенів ліфт. Роз'їхалися двері, і зачувся густий баритон:

— Хо! Хо! Хо! — спершу він помітив ростову фігуру: — І хто це в нас такий красень? — Потім помітив її: — Привіт! Радий бачити, Марсі.

І в Меггі засвербіли руки від бажання знайти гірлянду.

Рекомендована література

Сад кісток

Пташиний короб

Камінна душа

Це кохання, крихітко

Клієнти на все життя.
Як перетворити
разового покупця на
постійного клієнта

Літопис Сірого Ордену.
Аркан вовків. Книга 1

Перейти до категорії
Ромком

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ